E.C. Tubb

Repetare… Repetare…

versiunea în limba română

uncris

Uite cum stă treaba cu călătoriile aeriene: odată avionul decolat, rămâi în el pe toată durata zborului.
E.C. Tubb combină acest fapt simplu, incontestabil, cu un extrem de original – și sinistru – concept de călătorie în timp.
Rezultatul este o povestire unică!
Stephen King

Era un dispozitiv de mare conveniență socială și-l folosea toată lumea. Adică, toată lumea *bună*; în acest caz, *Oamenii Speciali*, toți cei ce erau bogați, plini de farmec și cu succes în societate. Cei care *coborau* sub nivelul lor social pentru a studia o cultură primitivă amuzantă și cei care, din motive personale, preferau să rămână într-o lume în care puteau fi pești foarte mari într-o mare foarte mică.

Oamenii Speciali, amatori din Setul Intergalactic, protejați de știința lor, jucându-și jocul cu nativii locali, dar protejându-și întotdeauna anonimitatea. Dar, chiar și superoamenilor li se pot întâmpla accidente. Chestii stupide, care datorită procentului mic de probabilitate, erau statistic imposibile.

Ca de exemplu, un cablu de oțel a cărei siguranță se rupe tocmai atunci când încărcătura pe care o suportă se află la șapte metri deasupra solului. Siguranța a căzut lovind pasarela, dar fără să producă alte pagube. Cablul, scăpat brusc din strânsoare, s șuierat ca un bici, capătul lui zbătându-se aiurea cu mișcări necontrolate imposibil de anticipat. Șansele de a lovi

pe cineva aflat într-un loc anume erau infinitezimale. Șansele ca în acel loc și exact în acel moment să se afle unul dintre Oamenii Speciali erau atât de mici încât negau probabilitatea normală. Dar s-a întâmplat. Capătul zdrențuit al cablului l-a lovit în cap, amestecând oasele, țesuturile și creierul în ceva de nedescris. Un mecanism implantat chirurgical a trimis un mesaj de ajutor. Prietenii omului au primit semnalul. Frank Weston a primit trupul.

Frank Weston, un anacronism. Într-o epocă modernă nimeni nu ar trebui să-și târâie un picior răsucit timp de 28 de ani din viața sa. Mai ales când avea chipul unui înger renascentist. Dar dacă arăta ca un înger... era unul *căzut*.

Un mort nu mai putea fi rănit, dar rudele sale da. Spune-i tatălui unei sinucigașe că fiica ei moartă era însărcinată. Unei mame iubitoare că lumina ochilor ei era bolnavă incurabil. Ei nu vor verifica; de ar face-o? Și, chiar dacă ar face-o, ce dacă? Oricine poate greși, iar el era doar un funcționar la morgă, nu un doctor.

Fără curiozitate a examinat noua *livrare*. Cablul făcuse o treabă bună distrugând fața – identificarea vizuală era imposibilă. Sângele a distrus costumul, dar încă se mai vedea că era confecționat dintr-un material scump. Portofelul conținea câteva bancnote și o mulțime de cărți de credit. A mai găsit niște mărunțiș risipit, o brichetă, chei, un ceas de mână, un ac de cravată... Toate astea au zornăit ușor când le-a pus într-un plic. S-a oprit când a văzut inelul.

În slujba sa, uneori, un om fără scrupule mai putea pune câte ceva deoparte. Frank nu avea scrupule. Inelul ar fi putut fi pierdut înainte de a ajunge înțepenit la morga sa. Mâna era năclăită de sânge și poate că nu-l observase nimeni. Și chiar dacă îl văzuseră, ar fi fost cuvântul lor împotriva cuvântului său. Dacă îl putea scoate, spăla mâna de sânge, îl pitea bine și făcea pe inocentul. Inelul i-ar fi rămas lui. Îl va scoate de pe deget chiar daca va trebui să rupă mâna ca să reușească. Uneori accidentele făceau răni ciudate.

O oră mai târziu, au venit ei ca să preia cadavrul. Oameni tăcuți, doi, elegant îmbrăcați și de un calm imperturbabil. Mortul a fost asociatul lor de afaceri. I-au dat numele și adresa, descrierea costumului pe care îl purta, și alte informații. Nu era

vorba de un caz de crimă, deci nu era nici un motiv să rețină cadavrul.

Unul dintre ei l-a privit drept în ochi pe Frank.

— Asta e tot ce avea asupra lui?

— Da. Totul. Semnați aici și puteți să le luați.

— Un moment.

Cei doi s-au uitat unul la altul, apoi cel ce vorbise s-a întors spre Frank.

— Prietenul nostru purta un inel. Ca acesta – și-a întins mâna. Inelul are o piatră și o bandă lată. Puteți să ni-l dați, vă rog?

Frank a fost *uimit*.

— Nu-l am. Nici nu l-am văzut. Nu-l purta atunci când a ajuns aici.

Urmă un nou moment de liniște.

— Inelul nu are valoare în sine, doar una sentimentală. Sunt gata să plătesc o sută de dolari pentru el, fără să pun nici o întrebare.

— Și ce-mi spuneți mie? spuse Frank cu răceală.

În sinea lui a crescut căldura provocată de plăcerea sadică. Nu știa în ce fel, dar îl rănea pe omul acesta.

— Semnați sau nu? și mai răsuci cuțitul în rană. Dacă credeți că am furat ceva chemați poliția. Indiferent ce faceți, acum plecați de aici.

— — — —

În orele de serviciu rămase a examinat ceea ce furase. A stat ghemuit în colțul său obișnuit din sala de mese, mascat de un ziar, fiind pentru ceilalți doar o altă piesă de mobilă. Rotea încet inelul. Banda era groasă și lată, îngroșată într-o parte, o proeminență ce putea fi aplatizată prin apăsarea cu un deget. Piatra era plată, anostă, probabil un specimen amărât de ceva semiprețios. Metalul părea a fi un aliaj placat. Dacă așa era, o sută de dolari puteau cumpăra o duzină de asemenea inele.

Dar – un bărbat îmbrăcat cu un costum atât de scump ar fi purtat un inel atât de ieftin?

Cadavrul fusese plin de bani. Tabachera și bricheta erau din platină încrustată cu pietre prețioase – prea *fierbinte* pentru a fi furată. Cu cărțile de credit ar fi călătorit în jurul lumii la clasa

I. Un asemenea om ar fi purtat un amărât de inel de o sută de dolari?

Cu o privire lipsită de expresie se uită prin sala de mese. În fața mesei sale, trei oameni își beau cafeaua. Unul dintre ei s-a ridicat și a plecat spre ușă.

Frank s-a uitat pieziș la inel. Aruncase aiurea o sută de dolari pentru un asemenea gunoi? Cu unghia, a apăsat pe protuberanța, care a cedat puțin. Nerăbdător a apăsat și mai tare.

Nu s-a întâmplat nimic.

Nimic în afară de faptul că omul care se ridicase de la masă și pășise către ușă, era din nou așezat la masă. În timp ce Frank îl privea, acesta s-a ridicat și s-a îndreptat către ușă. Frank a apăsat protuberanța. Nu s-a întâmplat nimic.

Efectiv nimic.

S-a încruntat și a apăsat din nou. Brusc, omul se afla din nou așezat la masă. S-a ridicat și s-a îndreptat către ușă. Frank a apăsat protuberanța și a ținut-o așa, numărând. Cincizeci și șapte de secunde și, deodată, omul s-a aflat din nou la masă. S-a ridicat și a plecat către ușă. De data aceasta, Frank l-a lăsat să plece.

Știa ce ținea în mână.

S-a lăsat pe spate uimit de această minune. Nu știa nimic despre *Oamenii Speciali*, dar propria sa rasă avea specialiști și, chiar dacă era un sadic, Frank nu era prost. Orice om ar fi dorit să păstreze așa ceva pentru el. Trebuia să-l țină la el tot timpul. Când se ivea prilejul, trebuia să-l poată folosi repede. Deci ce putea fi mai bun decât un inel? Compact. Ornamental. Probabil etern.

O mașină a timpului unidirecțională.

— — — —

Baftă, o combinație accidentală de circumstanțe, dar cine mai avea nevoie de noroc când știa ce urma să se întâmple cu 57 secunde în avans? Zi-i un minut. Nu e mult?

Încearcă să-ți ții respirația atât timp. Încearcă să-ți ții mâna pe o sobă încinsă la roșu măcar jumătate din acest timp. Într-un minut poți străbate 100 m, poți alerga un sfert de milă, sau poți să cazi trei mile. Poți să procreezi, să mori, să te

căsătorești. Cincizeci și șapte de secunde sunt suficiente pentru a face o grămadă de lucruri.

Să tragi cu ochiul la cărțile celorlalți jucători, să *aranjezi* o bilă de biliard, să *ajuți* miște zaruri să pice așa cum trebuie. Frank era un câștigător sigur în nenumărate situații.

Și-a dezmorțit trupul întinzându-se, apoi a făcut un duș fierbinte și sub presiune mare. Apoi a reglat apa la rece și a icnit când i s-a făcut pielea de găină. O baie rece iarna este un blestem când nu ai de ales, dar o adevărată plăcere când poți să o faci. A întors robinetul din nou la *cald*, a așteptat, apoi a oprit dușul și a iețit ștergându-se cu un prosop pufos.

— Frank, dragule, ai de gând să mai stai mult?

O voce feminină cu intonația specifică a claselor superioare; o membră a aristocrației prin căsătorie și naștere. Lady Jane Smyth-Connors era bogată, curioasă, plictisită și nerăbdătoare.

— Un moment, draga mea, i-a răspuns și a aruncat prosopul.

Zâmbind și-a privit propriul trup. Banii au avut grijă de piciorul răsucit. Banii au avut grijă de o mulțime de alte chestii, de hainele sale, de accent, educație și gusturi. Era în continuare un *înger căzut*, dar pe aripile sale frânte erau poleite cu pene noi, strălucitoare.

— Frank, dragule!

— Vin!

Și-a încleștat fălcile. Târfă de înaltă clasă! I s-a aruncat în brațe datorită înfățișării și reputației sale, iar acum va trebui să plătească pentru curiozitatea sa. Dar asta putea aștepta. Păianjenul trebuie mai întâi să-și aducă prada în plasă.

Cu un halat de mătase și-a acoperit goliciunea, Și-a pieptănat părul ud. Un spray i-a acoperit halitoza. Armăsarul era aproape gata să performeze.

Baia avea o fereastră. A tras perdeaua și a privit în noapte. Mult mai jos, lumini risipite se așterneau pe pământul cețos. Londra era un oraș frumos, Anglia era frumoasă. Mai ales pentru jucători – nu plăteau taxe pe câștiguri. Iar aici, mai mult ca oriunde, puteau fi câștigate premii mari. Nu doar bani gheață – ăștia erau pentru plebei – ci relații potrivite; și fiecare zi putea cu adevărat profitabilă.

Londra. Un oraș căruia *Oamenii Speciali* îi acordau toată atenția.

— Frank!

Nerăbdare. Iritare. Aroganță. Femeia aștepta să fie servită.

Era înaltă, osoasă, o școlăriță dezvoltată pentru vârsta ei, ce ar fi trebuit să poarte uniformă și crosă de hochei (pe iarbă). Dar aparența era înșelătoare. Generații de căsătorii aranjate în interiorul clasei au făcut mai mult decât moda în formarea trupului ei. Au creat o decadență coaptă și o mulțime de frustrări. Era bolnavă, dar în clasa sa oamenii nu erau niciodată *duși cu pluta* ci doar *excentrici*, niciodată *proști*, ci doar *nechibzuiți*, niciodată *dușmănoși* sau *cruzi*, ci doar *amuzanți*.

Se apropie de ea, o luă în brațe și-i apăsă globii oculari cu degetele mari. Ea se încordă datorită durerii neașteptate. El apăsă și mai tare făcând-o să țipe agonic de frica orbirii. În minte, număra secundele. 51…52… Degetele-i pipăiau inelul.

— Frank!

Se apropie de ea și o luă în brațe, cu inima încă bătându-i puternic datorită durerii pe care a pricinuit-o. A sărutat-o cu îndemânare antrenată, mușcându-i ușor sfârcurile cu dinții. Cu mâinile o mângâia pe tot corpul, materialul subțire foșnind în timp ce cădea de pe trupul ei. A mușcat puțin mai tare și a simțit-o cum se încordează.

— Nu face asta! spuse ea aspru. Îi urăsc pe cei care fac așa!

Proastă remarcă. Frank a numărat secundele în timp ce se întindea către întrerupătorul veiozei. Ea s-a zvârcolit prin întuneric, eliberându-se din brațele lui.

— Nu-mi place întunericul! Trebuie neapărat să faci la fel ca ceilalți?

A doua remarcă proastă. Încă douăzeci de secunde. Mai era timp pentru încă o explorare rapidă. Și-a pus mâinile pe ea, mișcându-le cu îndemânare. Ea ofta de plăcere.

Activă inelul.

— Frank!

Se apropie de ea și o luă în brațe, de data aceasta fără a mai încerca să o muște de sfârcuri. Hainele au fâșâit căzând pe podea și pielea îi strălucea în lumină precum o perl. Se uita la ea, admirând-o cu îndrăzneală, iar mâinile se mișcau provocându-i plăcere.

Ea a închis ochii, înfigându-și degetele în spatele lui.
— Vorbește-mi! i-a cerut. Vorbește-mi!
El începu să numere secundele.

— — — —

Mai târziu, în timp ce ea dormea satisfăcută, el se odihnea, fuma și se gândea, amuzat. A fost amantul perfect. A spus și a făcut exact ce voia dânsa, în ordinea pe care o voia ea, și – cel mai important – a spus și a făcut fără ca ea să-i ceară deloc. A fost o reflexie a ei. Un ecou al nevoilor ei – și de ce nu? Muncise din greu ca să-i învețe dorințele. Explorând, investigând, ștergând toate starturile false și greșelile. Cum altfel ar fi putut fi decât *perfect*?

S-a întors, privind la femeie, nu ca la ceva făcut din carne și sânge, ci ca la o treaptă a scării ce ducea către *acceptare*. Frank Weston a parcurs o cale lungă. Și intenționa să continue să *urce*.

Ea a suspinat, deschizând ochii, privindu-i frumosul chip clasic.

— Dragule!

Iar el i-a spus ceea ce ea voia să audă de la el.

A suspinat din nou, același sunet, dar cu un înțeles diferit.

— Ne întâlnim diseară?

— Nu.

— Frank!

Gelozia a făcut-o să se ridice.

— De ce nu? Spuneai…

— Știu ce-am spus și cred cu adevărat fiecare cuvânt, a întrerupt-o. Dar trebuie să zbor la New York. Afaceri. La urma urmei, trebuie să fac ceva ca să trăiesc.

A mușcat momeala.

— Nu trebuie să te îngrijoreze asta. Vorbesc cu tăticu și…

I-a astupat buzele cu ale lui.

— Tot trebuie să plec, a insistat.

Pe sub halat, mâinile-i făceau exact ce voia ea să-i facă.

— Iar când mă întorc…

— Am să divorțez, spuse ea. Ne vom căsători.

Da, era ca și cum ar veni Crăciunul, se gândea el, în timp ce cerul pălea la venirea zorilor.

— — — —

Hai, zboară cu mine! spunea cântecul, „*mine*” fiind un avion Comet nou și lucitor, două stewardese numai picioare, ochi și păr ca mătasea, cu o atitudine de „*poți să mă privești, pentru că sunt frumoasă, dar nu ai voie să mă atingi deloc*”, un echipaj de zbor și alți 73 pasageri, dintre care doar 18 călătoreau la clasa I. Era loc destul pentru toți, iar Frank era mulțumit de asta.

Se simțea obosit. Noaptea a fost *înfocată* și nici dimineața nu s-a domolit. Acum era plăcut să stea relaxat și bine prins cu centura în scaunul ergonomic, în timp ce motoarele aspirau lacome aerul și trimiteau în urma lor un uragan artificial care a împins avionul în lungul pistei și apoi sus, în aer. Londra a dispărut într-o parte, sub norii ca de bumbac murdar, apoi a rămas doar soarele, un ochi supraveghetor într-un imens iris albastru.

Mergi spre vest, tinere, se gândi el cu îngâmfare. De ce? Pentru nici un alt motiv, decât că-i plăcea să călătorească, iar nițică absență făcea să crească dragostea unei inimi.

Și-atunci s-a simțit un șoc în plin zbor. Reflex, a privit în jos, gândindu-se la imensitatea spațiului gol dintre el și pământ. I s-a strâns stomacul din cauza acrofobiei, o foarte plăcută senzație de frică apărută când el se afla în perfectă siguranță. Înălțimea nu avea nici un sens într-un avion. Tot ce trebuia să faci era să privești drept înainte și te puteai crede într-un vagon Pullman.

Și-a desfăcut centura, și-a dezmorțit picioarele, aruncând o privire prin hublou, chiar când vocea căpitanului s-a auzit în difuzoare, spunându-le că zburau la altitudinea de 10.000 m cu viteza de 993 km/h.

Prin fereastră putea vedea foarte puțin. Cerul, norii dedesubt, vârful vibrator al unei aripi metalice. Mereu aceleași chestii. Stewardesa blondă era altceva. Se mișca în lungul intervalului dintre scaune, și, prinzându-i privirea, a răspuns cu atenție instantanee. Stătea confortabil? Dorea o pernă? Un ziar? O revistă? Ceva de băut?

— Brandy. Cu apă și gheață.

S-a așezat pe scaunul interior aflat lângă peretele cabinei pentru că ea trebuia să treacă de pe interval și să coboare faldul draperiei pentru a-i putea prepara băutura. El și-a ridicat mâna atingându-i genunchiul, apoi a alunecat spre interiorul coapsei. O simți devenind rigidă și i-a văzut și expresia feței. Un amestec de incredulitate, furie, interes și speculație. Nu a durat mult. Cu mâna dreaptă a înhățat-o de gât. Obrajii i s-au congestionat, ochii i-ai ieșit din orbite, tava scăpată a făcut mizerie, iar mâinile i se zbăteau neputincioase.

Mintea a început automat să numere secundele. 52… 53… 54…

A apăsat protuberanța de pe inel.

Faldul perdelei s-a mișcat în cădere, de dincolo s-a auzit gâlgîitul băuturii turnată în pahar, peste gheață, dintr-o sticluță miniaturală. Fata a zâmbit, ținând în mână doza cu apă minerală.

— Să vă umplu paharul, domnule?

A dat din cap, privind-o cum toarnă, și rememorând căldura ușoară a coapsei ei, atingerea cărnii. Oare știa că a aproape a ucis-o? Chiar ar putea ști?

Nu, Cum ar fi putut să știe? Pentru ea nu s-a întâmplat nimic. L-a servit cu o băutură, atât. Atât…?

Visător, se uita la inel. Îl activai și te întorceai înapoi în timp cu 57 secunde. Tot ce făceai în acest interval de timp era șters. Puteai ucide, jefui, puteai stârni revolte de stradă și nimic nu din toate astea nu conta pentru că nimic nu s-ar fi întâmplat. Dar se întâmpla. Putea fi reamintit. Puteai să-ți amintești ceva ce nu s-a petrecut nicicând?

Fata, de exemplu. I-a pipăit coapsele, locul cald dintre picioare, moliciunea gâtului. Ar fi putut să-i zdrobească ochii, să o facă să urle, să-i mutileze fața. Făcuse așa ceva – și chiar mai mult – altora, pentru a-și satisface sadismul, plăcerea de a provoca durere. Și a ucis. Dar ce însemna să ucizi când puteai anula inconveniențele crimei tale? Când puteai vedea „cadavrul” zâmbind și mergând mai departe?

Avionul s-a zguduit puțin. Vocea din difuzoare era calmă, netulburată.

— Rugăm toți pasagerii să-și pună centurile de siguranță. Ne îndreptăm către o zonă cu turbulențe minore. Veți putea vedea

câteva fulgere, dar nu există absolut nici un motiv de îngrijorare. Ne aflăm, desigur, mult deasupra zonei afectate de furtună.

Frank a ignorat instrucțiunile, fiind încă preocupat de inel. Piatra neșlefuită semăna cu un ochi mort, brusc răuvoitor și oarecum amenințător. Iritat, și-a terminat băutura. Inelul era doar o mașină.

Blonda care pășea pe interval, i-a aruncat o privire de reproș văzându-l cu centura nepusă și a vrut să-l facă să și-o încheie. I-a făcut semn să-l lase în pace, apoi a pus neîndemânatic mâinile pe cele două capete, dar a lăsat-o deschisă. Nu avea nevoie de ea și nici nu-i plăcea. Încruntat, s-a așezat la loc, gândindu-se.

Timpul. Era linear sau avea mai multe derivații? Oare se putea ca de fiecare dată când a activat inelul să fi fost creat un univers alternativ? Că acum exista o lume în care o atacase pe stewardesă și în care va trebui să plătească pentru crima sa? Dar a atacat-o doar pentru că știa că poate să șteargă incidentul. Fără inel nici nu ar fi atins-o. Cu inelul putea face orice îi plăcea pentru că întotdeauna se putea întoarce și scăpa de consecințe. De aceea teoria universului alternativ nu se putea aplica. Sau se putea?

Nu știa și nici nu-i păsa. Avea inelul și asta era suficient. Inelul pentru care ei îi oferiseră doar o amărâtă de sută de dolari.

— — — —

Ceva a lovit în partea de sus a fuselajului. A fost un sunet ca de rupere, o răbufnire de aer, o forță irezistibilă care l-a smuls din scaun și l-a aruncat în spațiu. Plămânii i-au fost storși de aer… și a început să cadă. Înghițea hulpav, încercând să respire, să înțeleagă. Frigul arctic i-a amorțit carnea. S-a răsucit și, cu ochii întredeschiși, a văzut avionul cu una dintre aripi dată peste cap și rupându-se chiar în clipele acelea. Avionul cădea către suprafața mării aflată la cinci mile dedesubt.

Un accident, se gândi el sălbatic. Un fulger, un meteorit, sau poate oboseala metalului. O fisură în peretele fuselajului și presiunea interioară a făcut restul. Iar acum el cădea. Cădea!

Degetele i-au reacționat frenetic.

— Vă rog, dle Weston.

Blonda stewardesă se apropia în timp ce el se ridica din scaun.

— Trebuie să rămâneți așezat și cu centura strânsă. Sau…?

Diplomatic și-a îndreptat privirea către toaleta aflată în spatele salonului.

— Ascultă! o agăță de ambele brațe. Spune-i pilotului să schimbe cursul! Spune-i acum! Grăbește-te!

Un fulger sau un meteorit puteau și astfel evitate. Se puteau afla în siguranță dacă cursul era schimbat suficient de repede. Extrem de repede! Instantaneu!

— Repede!

A alergat către cabina de pilotaj cu faza pe urmele lui. Tâmpita dracului! Nu pricepea?

— Este o urgență! a răcnit. Pilotul trebuie să schimbe cursul imediat!

Ceva a lovit în partea de sus a fuselajului. În compartimentul pasagerilor a apărut o ruptură, metalul răsucindu-se precum coaja unei banane. Blonda a dispărut. Scârțâitul metalului sfâșiat a fost acoperit de „explozia” aerului scăpat în exterior. Frank s-a agățat cu disperare de un scaun, și-a simțit mâinile cum alunecă pe materialul acestuia, trupu-i fiind aspirat către deschizătura din fuselaj. Și iar a fost expulzat în spațiu, în căderea lungă de cinci mile.

— NU! a strigat cuprins de teroare. Doamne, nu!

A activat inelul.

— Dle Weston, trebuie să insist. Dacă nu vreți să mergeți la toaletă, trebuie să-mi permiteți să vă închei centura de siguranță.

El era în picioare lângă scaun, iar blonda începea să dea semne de iritare. Era iritată!

— E ceva important, spuse străduindu-se să rămână calm. În mai puțin de un minut acest avion se va prăbuși. Înțelegi? Vom muri cu toții dacă pilotul nu schimbă cursul imediat.

De ce mai stătea în fața lui privindu-l ca o idioată? Îi mai spusese o dată toate astea!

— Vacă proastă! Cară-te din fața mea!

A împins-o într-o parte și a alergat din nou către cabina de pilotaj. S-a împiedicat, a căzut și s-a ridicat turbat în picioare.

— Schimbă cursul! a urlat. Pentru numele lui Dumnezeu, ascultă-mă și…

Ceva a lovit în partea de sus a fuselajului. Și din nou scârțâitul metalului, explozia de aer, forța irezistibilă. Ceva l-a lovit în cap, iar când a reușit să-și recapete întreg controlul, se afla mult sub nivelul norilor. A activat inelul și s-a regăsit tot în spațiu, încercând să respire cu greutate și tremurând din cauza frigului sălbatic.

Într-o parte, avionul spulberat atârnau de parcă ar fi fost suspendat, o masă de resturi împrăștiate aflate în cădere. Mici fragmente peste tot în jurul său; unele dintre ele probabil că erau din blondă.

Norii au rămas în urmă, deasupra. Dedesubt, marea se întindea într-un amestec sclipitor de lumină și apă. Stomacul i s-a strâns copleșit de teroare în timp ce se holba la valuri, iar acrofobia creștea invadându-i fiecare celulă.

Lovirea de suprafața apei ar fi fost la fel cu izbitura de o podea solidă din beton, iar el era conștient de sfârșitul iminent.

Spasmodic a activat inelul și, imediat, s-a aflat iar sus în aer cu aproape un minut de amânare, timp în care cădea.

Cincizeci și șapte de secunde de cădere liberă.

Repetare…

Repetare…

Repetare…

Iar și iar…

Pentru că alternativa era zdrobirea de suprafața mării.

SFÂRȘIT